

πρωτότοκος μὲν υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου, ἀδελφὸς δὲ τῆς προσφιλοῦς τῆ πανελληνίῳ καὶ χαριτοβύτου συζύγου τοῦ σεπτοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλλ. Θρόνου Κωνσταντίνου Σοφίης, ἧς τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἅπας ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος μετὰ παλμῶν καρδίας χαιρετίζει σήμερον ὡς θεῖον προμήνυμα τῆς θριαμβευτικῆς αὐτῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων ὁμώνυμον αὐτῆ ναὸν τοῦ Ὑψίστου. Ἀθήνησι, τῇ 20 Ἀπριλίου 1891.

Ν. Γ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΧΛΟΗ

Σώπασε ἀγδόν· μὴν ξυπνήσ' ἢ χλόη...
 Ἰλυκα κοιμάται μὲς' τῆ ροδονιά,
 "Ἄφῃσε μιά στιγμή τὸ μυρολόι
 Φεύγ' ἀπ' τῆ φουντωμένη λεμονιά.

Μελίσσα πᾶψε ἐνὺ τὸ βομβυλόι,
 Πέτα βουβή 'στὴ ξάγναντη δαφνιά
 Καὶ κρίνο, γιασεμί, μερτιά, κι' ἀλόη
 Σκορπάτε μόσκο γέρω 'ς τὴν κουνιά.

Κοιμήσου Χλόη, 'ς τὰ γλυκὰ ὀειρά σου.
 Θα ἰδῆς λαφάρια, ρόδα, καὶ πλαγιαῖς
 Κι' ἀπ' τῆ χαρὰ θεὸς νὰ σκιριτᾷ ἡ καρδιά σου.

Ρίχν' ἡ ὄροσιὰ σμαράγδια 'ς ταῖς βραγιαῖς
 Κι' ὁ Ἔρωσ λαχταρίζει τὴ μονιά σου
 Κρυμμένος 'ς ταῖς ὀλόπυκναις λυγιάς.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΙΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἐν Κων/πόλει τῇ 15 Μαρτίου 1891.

Φίλιππε κ. Ν. Ἰγγλέση.

Ὑπάρχουσιν ἔτι παρ' ἡμῖν πρεσβύται ἄσβεστον ἀπο τῶν παιδικῶν αὐτῶν ἡμερῶν διατηρήσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ ταῦτα ἐν τῇ τύρβῃ καὶ ταῖς μερίμναις τοῦ ἐμπορίου, τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ καὶ τὴν πρὸς τὰς Μούσας καὶ Χρητὰς λατρείαν ἣν προ ἡμῖσεως αἰῶνος ἐποτιζόντο ἄνευ πατάγου καὶ κρότου ἐν τοῖς λόφοις τοῦ Κουρούτσεμε ἢ ἐν τοῖς λειμῶσι τῆς χλωρᾶς Χάλκης ὑπὸ διδασκάλων ἀφανῶς μὲν καὶ ἀνεπιδεικτικῶς δρώντων, ἀλλὰ διαπλασάντων γενεὰς ἐλληνοπρεπεῖς καὶ χριστιανικὰς τιμησάσας τὸ ἔθνος ἐν τε τοῖς γράμμασι καὶ ἐν τῇ ἐμπορίᾳ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ τοῦ βίου σταδιοδρομίᾳ.

Ἐν τοῖς πρεσβύταις τούτοις, οἵτινες πρόκεινται ἀγαθὰ καὶ ζηλωτὰ παραδείγματα τοῖς νεωτέροις, ὧν οἱ πλείστοι σήμερον παρασύρονται ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος ρεύματος, καθ' ὃ ἡ διὰ τῆς ἀθανάτου ἡμῶν γλώσσης καὶ φιλολογίας κλλιέργεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἐστὶ πρόσκομμα εἰς τὸν πρακτικὸν βίον καὶ ἡ οὕτως δὴ ἀποκαλουμένη πρακτικότης ἀπαιτεῖ τὸν περιορισμὸν τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν ὡς ὅπως ἀνωφελῶν καὶ ματαιῶν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν δι' οὐκ οἰδαμεν τίνων ἄλλων, καταλέγεται καὶ ὁ

γῆραιὸς ἡμῶν φίλος κ. Δημ. Πασπαλλῆς. Ἐν ταῖς ὥραις τῆς ἀνέσεως ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν ἀπέθησαύρισε ἐν λευκώματι πλοῦτον ποιημάτων, ἀποφθεγμάτων καὶ ἀνεκδότων, τῶν μὲν ἰδίων, τῶν δὲ διαπρεπῶν ἐν τῇ ποιήσει καὶ τοῖς γράμμασι ἀνδρῶν καὶ ἀσμενίζει ὁ γῆραιὸς νὰ ἐντρυφᾷ ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν, ἀναπολῶν ἐν τῇ γῆρᾳ τῆς νεανικᾶς ἡμέρας, καὶ ἐν τῇ ἀνακρινώσει αὐτῶν εἰς τοὺς φίλους. Ἔσχον τὴν εὐτυχῆ ιδέα νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλουσίου αὐτοῦ λευκώματος τεμάχια τινα, ἅπερ μοι ἀπέστειλε συνοδευσὰς μετὰ τῆς ἐπομένης χαριεστάτης ἀληθῶς ἐπιστολῆς.

Ἐλλόγιμε καὶ ἀγαπητέ μοι φίλε κύριε Χριστοφόρε Σαμαρτίδη.

«Μοὶ ἐζήτησας, φίλε μου, τεμάχια τινα ἐκ τῶν ἐν τῇ λευκώματί μου κατατεθειμένων κατὰ διαφορὰς ἐποχὰς ἀνεκδότων ἀποφθεγμάτων καὶ ποιήσεων. Ἐνδίδω εὐχαρίστως εἰς τὴν θέλησίν σου, ἀσπασῶν ἐκ τοῦ ταμείου τούτου τῶν παλαιῶν καὶ νεανικῶν μου ἀναμνήσεων τὸ ἐπισυννημμένον φιλόθεον καὶ χαριτόβρυτον αὐτοσχέδιον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ἰταλοῦ ποιητοῦ G. Regaldi, ὅπερ ἐν στιγμῇ εὐφροσύνης καὶ ἐν ποιητικῇ διχύσει μοὶ ἔγραψεν αὐτοσχέδιος ὁ δαιμόνιος ἐκείνος ποιητής, «Poeta stemporaneo», ὃν ὁ μέγας Λαμαρτίνος ὁμιλῶν ἐχαρακτήρισεν οὕτως: «Moi je ne suis qu'un lac; Regalti est un torrent».

Τὸ αὐτοσχέδιον τοῦτο ποίημα τοῦ Regaldi ἐγράφη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τῇ 1852 ἔτει. Ἦμην τότε νεός. Φαντάσθητι, φίλε μου, ὅποιαν συγκίνησιν ἐπροξένησε τὸ πολῦτιμον τοῦτο δῶρον τοῦ πρωτοτύπου ποιητοῦ, εἰς ἐμέ τὸν ἐντρυφῶντα εἰς τὰς πρὸς Θεὸν προσευχὰς, καὶ τὸν συνωκειωμένον ὅπως οὖν εἰς τὴν θείαν καὶ ἀρμονικὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ἦμην ἐξαλλός ἐκ χαρᾶς καὶ ἠδονῆς κατέχων τοιοῦτο κειμήλιον γεγραμμένον δι' ἐμέ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου διὰ χεῖρὸς αὐτοῦ τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ, ἐμβατεύσαντος τὰς διαθέσεις μου.

Σοὶ στέλλω ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς ταύτης, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν πλάστην τοῦ παντός ὑπὸ τῆς Φύσεως, τοῦ Μωαμεθικισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀναγνώθι διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς καρδίας σου, καὶ εἰ δύνασαι μὴ πέσης γονυκλιτῆς συνενῶν καὶ τὴν σὴν διέπυρον προσευχὴν τῇ τῶν προσευχομένων πλασματῶν τοῦ Θεοῦ. «Ὅλα προσεύχονται» εἶπε δικαίως ὁ συναδελφός σου Παράσχος.

Σοὶ στέλλω αὐτοχρόνως καὶ μίαν αὐτοσχέδιον γραπτὴν ιδέα μου. Μοὶ ἐπήλθε εἰς τὸν νοῦν ὅτε πάλαι ποτὲ ἐφύτευον ἰδιοχείρως ἄνθη τινα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀειμνίστου καὶ πεφιλημένης συζύγου μου, ἔγραψα αὐτὴν ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ. Ἴσως τοῦτο σοὶ φανῇ περιαιτολογία. Ἔστω! Ἀλλ' ὁ καθεὶς αἰσθάνεται τὸν πόνον του.

Δύνασαι νὰ κάμῃς οἰανδήποτε χρῆσιν θέλῃς τῶν ἐγγράφων τούτων ἢ καὶ νὰ ἐξαφχνίσης τὸ τελευταῖον τὸ ἀνήκον εἰς ἐμέ».

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὸν καὶ σὲ ὑπολύπτομαι.

ὁ φίλος σου

ΔΗΜ. ΠΑΣΠΑΛΛΗΣ

Τοῦ δαιμονίου αὐτοσχεδιαστοῦ Regaldi τὸ ὠραιότατον ποιημάτιον μετὰ τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἐκπονιθείσης ἐλευθερίας αὐτοῦ μεταφράσεως καὶ τὴν αὐτοσχέδιον σκέψιν τοῦ κ. Δημ. Πασπαλλῆ σοὶ ἀποστέλλω ὅπως καταχωρίσης ἐν ταῖς στήλαις τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου.

La preghiera del mattino

Mi destai. La mia povera stanza
 Era ancora di te nebre oscura,
 E già il gallo in sua semplice usanza
 Ridestava la queta natura.
 Il suo canto era un inno d' amor.
 Che volava al Eterno. Signor.

Volse un' ora, già l' aura primiera
 Del mattino su i vetri ridea,
 E' l' muezzino intono la preghiera
 Dalla prossima antica moschea.
 Il suo canto era un inno d' amor
 Che volava al Eterno Signor.

Si diffuse la luce d' intorno,
 E la memore torre Cristiana
 Saluto l' esultanza del giorno
 Colla supplice santa campana
 Quella squilla era un inn' d' amor
 Che volava al Eterno Signor.

La Natura, il Corano, it Vangelo
 Consigliero alla prece i mortali
 Mi prostrai. Volse l' anima al cielo,
 Dispiegando ad un canticò l' ali.
 E il mio canto era un inno d' amor
 Che volava al Eterno Signor.

G. REGALDI

Η ΕΩΘΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Μετὰφρασις ἐλευθερά)

Τοῦ ὕπνου ἐξεγείρομαι. τὸ δῶμά μου τὸ πενιχρὸν καλύπτει νύξ μελάμπεπλος, καλύπτει σκότος ἀβλή- [χρὸν]

ἀλλ' ἤδη τοῦ ἀλέκτορος ἀκούεται ὦδῃ τὴν φωνὴν ἐξεγείρουσα ὑπνώττουσαν ἠδύ. Καὶ εἶναι ἡ ἀπέριττος ὦδῃ εὐχαριστήριον ἀγάπης ὕμνος τοῦ πτηνοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Κύριον.

Ἐρρῶν ὦρα πνεύουσα ἡ αὔρα ἡ ἐωθινὴ προσφύζει τὰ παράθυρα, τὰ υελώματα κινεῖ. Εἰς μεταρὴν γειτονικόν, ἀρχαϊκόν ἤχει τοῦ μουεζζίνῃ ἔνθερμος, γλυκεῖα προσευχή. Καὶ εἶναι αὕτη ἐνθερμον γλυκὺ εὐχαριστήριον, ἀγάπης ὕμνος ἀρελῆς ὑψόμενος, πρὸς Κύριον.

Τὸ φῶς ἀπλοῦται. Κώδιωνος ὁ ἤχος ἱεροῦ γλυκὺς ἐξ ὕψους πύργου, μνήμονος λατρείας Χριστιανικῆς, ἐπὶ πτερύγων φέρεται πνοῶν ἐωθινῶν τὸν φοῖβον ἀνατέλλοντα ἀγγέλλων φαινόν. Ὁ ἤχος ὁ τοῦ κώδιωνος, πιστῶν τὸ προσκλητήριον, ἀγάπης ὕμνος γλυκερός δὲν εἶναι πρὸς τὸν Κύριον;

Ἡ Φύσις, τὸ Κοράνιον, τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ εὐχὰς ὑπαγορεύουσι παντὶ τῷ εὐσεβεῖ θνητῷ. Τὸ γόνυ κλίνω' ἡ ψυχὴ, ἀθάνατον πτηνὸν τὰς πτέρυγας ἐκτείνουσα ὄρμῃ πρὸς οὐρανὸν καὶ ἀναμέλπει ἔνθερμον, γλυκὺ εὐχαριστήριον, ἀγάπης ὕμνον ἱερὸν εὐγνώμων πρὸς τὸν Κύριον.

12 Μαρτίου 1891.

ΧΡ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ